

A BOOK IS NOT A HAMBURGER

(Trần Nghi Âu Cơ)

I don't read books like some people eat a juicy hamburger or buttered popcorn at the movie theater. I don't close one book and immediately start on another. It's not about how many books my brain eats up; it's about the taste of the book.

When I finish a book, there's a moment after I read the last line and where I just sit there and absorb everything in, where I remember specific lines and details that all climax to the end. Sometimes, if the book's particularly captivating, I even turn back to the first page and reread all my highlighted parts and my notes. The book stays with me for the next few days or for as long as I can hold onto it. I imagine specific scenes, the expressions on the characters' faces, how they felt about things, what I'd ask and say to them if I had the chance to meet them.

I'm never in a hurry to read a new book because I don't want to forget the haze of emotions the previous book wrapped me in. I almost feel guilty for starting a new book so quickly, like I'm abandoning the previous book too soon.

Similarly, when I come back from Viet Nam, I try to put off washing my clothes for as long as possible because I remember the last time I washed these clothes was with Vietnamese water, the last time I hung them up to dry was in Vietnamese air, the last time I wore them was to play with Vietnamese friends. I want to hold on to the feeling for as long as I can, even if it doesn't get me anywhere, even if it makes me sadder, even if I know moving past the book/memories will make it easier for me to do other things.

Sometimes I think I treat books and things and moods better than I treat people. (Sigh). Sorry, people who know me.

(May 19/2012)

□

MỘT CUỐN SÁCH KHÔNG PHẢI LÀ MỘT Ồ BÁNH MÌ

(TTBG chuyên Việt ngữ)

Tôi không đọc sách theo cái kiểu người ta ăn một ổ bánh mì hoặc một hộp bắp rang trong rạp hát, nghĩa là ăn vội vã như thế sẽ có kẻ dành mắt của mình. Tôi cũng không đọc xong cuốn này thì lập tức mở ra cuốn khác. Quan trọng

không phải là cái đầu tôi đã “ăn” được bao nhiêu cuốn sách mà là đã thưởng thức được như thế nào cái vị ngon của cuốn sách kia.

Luôn luôn, khi đọc xong hàng cuối của một tác phẩm, tôi ngồi lặng trong một lúc để thấm vào người mọi thứ, nhớ lại những hàng chữ, những câu văn đã dẫn tới điểm mấu chốt trước khi đưa đến đoạn kết. Thỉnh thoảng nếu có cuốn nào đặc biệt thu hút, tôi sẽ lật trở lại từ trang đầu tiên để đọc những ghi chú của riêng tôi. Câu chuyện trong cuốn ấy sẽ cứ lưu lại trong tôi những ngày sau đó. Tôi hình dung ra những chi tiết nổi bật, những khuôn mặt nhân vật, các cảm xúc của họ về mọi thứ, tưởng tượng những gì tôi sẽ phải hỏi nếu như may mắn gặp được họ ngoài đời.

Tôi không bao giờ vội vã bắt đầu đọc một cuốn khác ngay bởi vì không muốn quên đi cảm giác ngây ngất mà cuốn vừa đọc đã tạo ra trong tôi. Tôi cũng có cảm nghĩ tội lỗi nếu bất chợt vội vàng cuốn mới, như thể đang bỏ rơi cuốn đã đọc một cách quá bạc bẽo.

Giống như mỗi khi từ VN trở lại Mỹ, tôi cố gắng trì hoãn càng lâu càng tốt việc giặt áo quần bởi vì muốn giữ lại kỷ niệm lần cuối giặt chúng với nguồn nước VN, lần cuối móc chúng lên phơi trong không khí VN, lần cuối mặc chúng để đi chơi với bạn bè ở VN. Tôi muốn nắm níu lại trong trí não mình những điều ấy thật lâu dù biết rằng mọi thứ chẳng đưa đến đâu mà chỉ khiến tôi càng buồn hơn; hay dù tôi vẫn biết rằng lãng quên kỷ niệm (cuốn sách vừa đọc) sẽ giúp tôi tiếp tục với những việc khác một cách dễ dàng.

Có khi nghĩ, cái cách tôi đối xử với sách vở và kỷ niệm đã tốt hơn cái cách tôi đối xử với con người. Tiếc! Xin lỗi nghe, những vị nào đã từng quen biết tôi!

[]